

První pád voda, druhý pád bez vody aneb Osudové okamžiky nekončí

Konec srpna 2002 u Januškových: Jaroslava Janušková se dívá do země a v ruce žmoulá cigaretu. Po letech, kdy s kouřením sekla, začala po vypjatých chvílích znovu. Tři přívalové vlny zaplavily polovinu obytné části jejího domu. Podle statika je dům v pořádku, i odborník si však nechává zadní vrátka. Nikdo neví, co udělá zima. Paní Janušková nám ukazuje zplněnou zahradu. Oči se jí zalijí slzami. Tolik práce přišlo vněveč...

■ JARKA HÁLKOVÁ

"Kam až byla voda?" ptají se při lidé těch, kteří se vlouli v srpnu dávali do tváře rozběsněné vodě. To, že povodeň ničila domovy, totiž s ročním odstupem vyznívá jako dobře natočený katastrofický film. Jen vlnké odstíny fasád domů jsou mementem zkázy.

Tentokrát jsme se vypravili do obce **Ostrovce**. Povodeň zde zničila devět domů, z toho tři chalupy patřily trvale zde bydlícím občanům. A právě u Januškových a Hulešových jsme mapovali situaci vlouli v srpnu. Zdály sledovali, jak se jejich domy noří do přívalové vlny. Jak žijí nyní?

●●●

Je jeden z prvních slunečných dnů. Jaroslava a Milan Januškoví mají polední přestávku. Sedí v plastových židlích, pijí kávu a jsou v pohodě. Relativně. Kdo totiž bojoval s vodním živlem, bude zřejmě poznamenán do konce života. *"Neří pravda, že se povodeň podepsala fyzicky i psychicky jen na starých lidech. Na mě to dopadlo teč na jaře, byla*

jsem na dně. Ze všeho. Z nepořádku, který jsem se snažila uklízet stále dokořátko. Marne..." vypráví Jaroslava Janušková. Kouří. S tímto nešvarem začala znovu v okamžiku, kdy se jen bezbranně dívala, jak pod vodou mizí zahrada, psi boudy, plot, domov.

Paní Janušková se rozhodla ze začarovaného kruhu vystoupit. *"Dost,"* řekla si. A v tom momentě nastoupila do jejich domu mirovická stavební firma Suchan. Manželům spadl kámen ze srdce. Obzvlášť při pohledu na poctivé pracanty, za nimiž zůstává dobře odvedená práce. *"Zedníci dělají v domě. My jsme se mohli vrhnout na zahradu. Pojďte se podívat, už ji máme hotovou,"* vede nás Jaroslava do míst, kde se před pár měsíci vypařovalo bahno a lokalita vypadala spíše jako měsíční krajina. Paní domácí si dá ruce v bok a šťastně se rozhlédne po okolí. Záhony s nasázenou zeleninou, zelenající se tráva. Pro člověka, který v loňském srpnu ztratil víru a naději, pohled pro boha.

Je vodní apokalypsa stále

zákefná? Vrací se do myšlenek? Zraňuje ještě? Paní Janušková se zamyslí. Stojíme v prázdné přízemní místnosti, z níž sálá vůně čerstvých nátěrů. Její hlas se jako ozvěna odráží od všech zdí. *"Zaplať pámbůh, že jsme zdraví a přežili jsme to. Lidé dopadli i hůř. Čert vem odplavené dřevo, zplněnou zahradu, zničený bardk..."*

Januškoví už zase mají naději. Jaroslava se vrací k původní otázce: *"Vzpomínky zůstanou. Na to nelze zapomenout. Když jsem o Vánocích pekla a sledovala v televizi reportáže o tom, jak lidé žijí v buňkách, nemají nic, brečela jsem. Člověk ale vydrží hodně. Zabejčel se a jde dál. Nám pomohlo i rozhodnutí najmout si stavební firmu, ať to stojí, co to stojí. Teď už je líp. A bude..."*

Paní Janušková už se těší, jak bude věšet do opravených místností nové záclony a obrazy. Usmívá se. Odcházíme z jednoho místa činu na druhé. Votřáci Filip a Jupina štekají. Buď je to pozdrav na rozloučenou, nebo nás chtějí sežrat. *"Ti tu hrůzu prožívali s námi,"* dodá na adresu chlu-páčů panička. Dostalo se jim privilegia. Jako první se za-bydli v nových boudách.

●●●

